

מישפט

אי-הבנה

הגבר משך את הילדה לפרדס, מתוך הנחה כי היא פרוצה.

שתי האחיות הלכו יחדיו הביתה מסביון לקיראון כבוקר אביבי כי 11 בפברואר הגדולה בת 14 והקטנה בת 10. כאשר עברו מרחק ניכר, הציץ לפתע לעברן צעיר מהפרדס. הוא התקרב אליהן והחל מושך בידה של הגדולה במטרה להכניסה לפרדס. האחיות הקטנה לא איברה את עשתונותיה. היא החלה צועקת ורצה לעבר הכביש, כדי לעכב מכונית. ואמנם, נהג, שראה את מצוקתה, עצר את מכוניתו ועזר לה לחלץ את אחותה. הוא גם לקח את השתיים למישטרת מסובין.

על פי תאורן של הנערות מיהרו השוטרים ועצרו כמה פועלים שעבדו בפרדס. הילדות זיהו את מוחמד שאהין, כאיש שתקף את האחיות הגדולה. אחרי חקירה קצרה הודה שאהין (19), כי אמנם משך את הנערה לפרדס, אולם הוא הסכים לשוטרים, כי חשב שהיא זונה העובדת בפרדסים בסביבה, ועל כן משך אותה אליו.

חתימת מתורגמת. מוחמד הוא צעיר שחרף ומתולתל מחבורת שאיננו רוכב אפילו מילה אחת עברית. בית-המישפט החליט למנות לו סניגור, השבוע, כאשר ביקשה התובעת המשופט לעצור את שאהין עד תום ההליכים. התנגד לכך הסניגור ששי גז. כתבי-האישום מאשים את שאהין בניסיון לאנוס את הקטינה, ומסתמך בעצם על הודאתו של הנאשם ועל זיהויה של הנערה. אולם הסניגור טען כי ייתכן שיהיה מישפט-זוטא שבו ינסה לפסול את ההודאה, מהסיבה ששאהין אינו מבין עברית ובכל זאת נחקר בעברית וחתם על מיסמך שתורגם לו על-ידי שוטר. השופט החליט כי בשלב זה אין מקום לטעון נגד קבילות ההודאה, ועצר את הנאשם לפחות עד לסיום עדותה של המתלוננת.

מיזמוז יקר

לא להיטפל לבחורות, שאינן רוצות להתחיל רק עם אלה שמסכימות.

למזלו הרע של מנחם שרביט עבו סיור מישטרי על שפת-הים, קצו לפני הצות, והשוטרים היו סקרני



תובעת אחיטוב שלושה חברים מאשדוד

לדעת מה עושה שם שרביט בחברת עוד צעיר ונערה. או סיפרה הצעירה לשוטרים, כי השניים הומינו אותה לרדת לשפת-הים, ושם עשה בה שרביט מעשים-מגונים, הוא נגע בחזה וליטף אותה בכוח.

המיקרה קרה בשנת 1977. ביתניים נישאה המתלוננת, וכאשר העירה בבית-המישפט לא ניכרו בה סימנים

של פגיעה נפשית או סינה לנאשם. שרביט לא מינה עוררדין וטען לעצמו. המישפט נמשך זמן כה רב, מפני שהיו קשיים רבים באיתור העדים, והנאשם, שאין לו כתובת-מגורים קבועה. ולמרות זאת לא הסתבך מעולם בעבירות ואין לו עבר פלילי. העיר השופט, זה לזכותו.

ללמוד לקח. התובעת ניסתה לעשות את מלאכתה כתובעת וסניגורית גם יחד. היא הציגה לפני בית-המישפט את חומרת המעשה, ואת התעקשותו של שרביט על הפתוח, אשר גרמה להתארכות המישפט. לעומת זאת, ציינה את משך הזמן שעבר מאז המיקרה ועד לתמן גזר-הדין, ואת עברו הנקי של הנאשם. שרביט קם על רגליו וסיפר לשופט על ילדותו העגומה. על כך שהייתם בגיל 10 מאמו, ומאז נורק לרחוב וחי חיי נוודות וסבל. הוא הרגיש את עברו הנקי וכי זוהי הפעם הראשונה בה נתקל בבית-המישפט, ואמר כי הרבר בייש אותו.

זה ילמד אותך לקח לא להיטפל לבחורות שאינן רוצות, תתחיל רק עם אלה שמסכימות. הסביר לו השופט, וגזר את דינו: מאחר שהיה זה מעשה שטות של צעירים, ובגלל הזמן הרב שעבר, סבורני שיהיה זה בלתי חינוכי לשלוח למאסר. אני רן אותך לתשעה חרשים מאסר על-תנאי וקנסם 500 שקל.

להיטיב

את המצב הכלכלי

הם החליטו להתעשר מפריצות, ונתפסו

שלושת החברים ישבו בבית-קפה באשרדוד ושוחחו על הקשיים הכלכליים. לכל אחד היתה סיבה דוחקת לבקש לעצמו כסף נוסף, ואז עלה הרעיון לנסוע לתל-אביב ולעשות כמה פריצות. השלושה עלו על אוטובוס, נסעו לתחנה-המרכזית בתל-אביב, קנו ג'קפה ומברג ובכך היו מוכנים למיקצועם החדש.

הם החליטו לנסוע לרמת-אביב ושם עברו מדירה לדירה. אולם לרוע-מזלם מצאו רק באחת הדירות תכשיטים. שכנה שהבחינה בהם הבריחה אותם והם עברו לשיכון למ"ד. כאשר נתפסו על חם בידי המישטרה, לא הכחישו השלושה את המעשה. כל אחד סיפר למישטרה על מצוקתו הכלכלית, הם החזירו את התכשיטים ויצאו עם המישטרה, כדי לשחזר את יום העבודה שלהם.

לממן את ההפלה. בעיקבות הודאתם והרכוש שנתפס בידיהם הוגש כתבי-אישום נגד השלושה על-ידי התובעת נורית אחיטוב. היא גם ביקשה את מעצרו עד תום ההליכים. הסניגור רן מור לא התנגד למעצרו של דניאל וקנין, שעשה את הפריצה בפועל, מפני שהוא שהוא כבר ישב במאסר על עבירות רכוש, ולא היתה כל תיקווה שבית-המישפט ישחרר אותו.

אולם הסניגור ביקש לשחרר ממעצר את חברו של וקנין, זאב רשתי ששמו בחוץ. כיצד נפל הוא ברשת? שאל השופט דויד ולך, והסניגור הסביר כי חברו של רשתי היתה כהריון, וכי הוא היה זקוק לכסף במהירות, כדי לממן את ההפלה. הוא בחור כמעט ללא עבר פלילי, העובר למחיינו במטע תמרים בערב, והיה בדרכו לחציבה, כאשר התפתה לעובר את העבירות.

אין זה סוד כי פריצות הפכו מכת-מדינה, וכי אין אדם יכול להיות בטוח כאשר הוא עוזב את דירתו לכמה דקות. כי ימצאנה שלמה... אולם כל פריצה ונסיונותיה, וכאשר מדובר במפריצת נורדה, יתכן שאין מקום לארץ עד תום ההליכים. אולם כאשר אדם הולך עם חברת פורצים מדינה לדידה, ופורץ כדי להיטיב את מצבו הכספי, הוא מהווה סכנה לציבור הרחב ויש לעצרו עד תום ההליכים, קבע השופט.

אשטנו של

נמשך אל המיסטורין, אל ההרפתקה ואל הבלתי ידוע. הוא אהב את הים ואת ההפלגות הממושכות באוניות-משא. כך נפגשו ונפרדו, ער שבשנת 1952, בהיותו בארצות-הברית, שלח לה אריה מיכתב-אהבה לוהט וביקש את ידה. בפברואר 1952 נישאו בחיפה. תראי, שכחתי. לפני שבוע היה יום הנישואין 32 שלנו, אמרה רחל השבוע בקול תמה. הייתי כלי-כך יפה בחתונה, שהצלם שם את התמונה בחלון-הראווה שלו חודשים ארוכים, היא אומרת ועיניה נוצצות.

נסיעה למקום אחר

אשר נישאו, היתה רחל פקידה ברואר, ורצתה להמשיך לעבוד. אבל אריה התנגד: למה לך לעבוד? יותר טוב שתשבי בבית ותמירי שתהיי פנויה לנסוע איתי באוניה, לא תצטרכי לבקש חופש ולא תהיי תלויה באיש. באותה תקופה היתה משכורתו של ימאי כצים משכורת נאה מאוד. חלקה היה במטבע-חוץ, והחיים היו קלים.

בשנים הראשונות הצטרפה רחל לנסיעות רבות. לא היו ילדים, הכסף לא חסר והכל היה נפלא. אולם בשנת 1957 נולדה הבת הראשונה. אחריה נולדו עוד בת ובן, הנסיעות כבר היו הרבה יותר קשות, חייה של רחל התרככו בגידול הילדים. הלילות הבורדים התארכו עד אין קץ, והיא רצתה שבעלה ירד מהאוניה ויהיה כמו כל גבר אחר בשכונה. שיעזור לה בימים קשים וילך איתה לפרט בערב. רחל התחילה לנרד. היא סיפרה לו על קורסים שונים שיוכל לקחת, כדי להסכ את מיקצועו למיקצוע יבשתי, אבל הוא התעקש. תראי כמה הם מרוויחים וכמה אני מרוויחה, אמר לה. הוא עבר לעבוד על קווים קצרים יותר, היה בא לעיתים יותר קרובות הביתה, ורחל נרגעה.

בשנת 1967 הפתיע אריה את אשתו. הוא אמר לה כי מצא עבודה מצויינת, שאיננה כרוכה בימאות, וכי כל המישפחה תיסע איתו לאווגדה. הוא קיבל חופשה מצים, נסע לתל-אביב ואמר לרחל, כי הוא עובר קורס של שמונה חרשים, שבסיומו ייסעו למקום עבודתו החדש.

כאשר הסתיימה ההשתלמות, הגיע הבעל יום אחד הביתה, ואמר לרחל כי לצערו, לא תוכל המישפחה לנסוע אתו. בעצם אניני נוסע לאווגדה, אמר לאשה הנדהמת, אני נוסע למקום אחר, ואני לא יכול לגלות לך לאן. אתם לא יכולים לבוא איתי כי אני עובר במישרד-הביטחון.

את רצית שארד מהים, אמר לאשתו. הנה ירדתי, יש לי משכורת נהדרת, יותר יפה מאשר בצים, ויש לי חווה לחמש שנים.

כדי להפיס את דעתה סיפר על הרברים הטובים שצופן העתיד. במשכורת הגדולה שיקבל יוכלו להתחיל בקרוב רירה, ולעבור לדירה בת ארבעה חדרים. הוא יחזור הביתה כל חצי שנה, ומייד בחופשתו הראשונה יקנו ריהוט חדש.

זכרונות מפאריס

סוף שנת 1968 לקח אריה מיוזווה ועזב את הבית. חברה מירושלים טילפנה לה יום אחד ואמרה: תראי כמה מזור, ראיתי אתמול את אריה מיטייל בירושלים. הוא היה לבוש כמו תייר והיתה לו מצלמה על הכתף, מה זה הברב חרדים? לרחל לא היתה תשובה. בעלה הפך לנגד עיניה לאיש מיסתורין. הוא לא סיפר לה מאומה על עבודתו, והיא חששה לשאול.

ג'יימס

בונד



האם יש אשה לג'יימס בונד?

האם הוא נמש אותה לאנחות?

מה היא אומרת עליו ועל חייהם?

האם שרות-הביטחון מחפה עליו?

כך הוא נראה בסרטים, אקרה שלוף בידו האחת ויפהיפה תבוקה בזרועו השנייה. מרחף מחלית לצול"ת, נאבק בסכנות וזוכה ביפהיפות. ג'יימס בונד האגדי, המעורר קינאה בלבים של גברים ותשוקה בלב נשים. אבל האם מישוה שמע פעם על אשתו? אשתו החוקית, המגדלת את ילדיו, מצפה למיכתביו ודואגת לו בלילות הכרדיות? רחל סוכך היא אשתו של ג'יימס בונד ישראלי. בעלה, אריה סוכך, עבד, לדבריה, במשך שנים רבות בשירות-הביטחון של המדינה, וכעת נעלם ואיננו. סיפורו של רחל מתחיל בחיפה, ב-1950. בעיר-הנמל הקטנה היתה רחל אחת הצעירות היפות. אריה, עולה חדש מהולנד, אשר עבר את זוועות השואה ונותר בודד, התאהב בה מייד. הוא היה צעיר גבה-קומה ונאה מאוד. במיקצועו היה אלחוטאי, ועבד על אוניות. כבר אז

הוא נראה בסרטים, אקרה שלוף בידו האחת ויפהיפה תבוקה בזרועו השנייה. מרחף מחלית לצול"ת, נאבק בסכנות וזוכה ביפהיפות. ג'יימס בונד האגדי, המעורר קינאה בלבים של גברים ותשוקה בלב נשים. אבל האם מישוה שמע פעם על אשתו? אשתו החוקית, המגדלת את ילדיו, מצפה למיכתביו ודואגת לו בלילות הכרדיות? רחל סוכך היא אשתו של ג'יימס